

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Davida Rause, Ph.D., a soudců Mgr. Kateřiny Kopečkové, Ph.D., a Mgr. Filipa Skřivana v právní věci

žalobce: **ENVA s.r.o.**
sídlem Školní 535, Křenovice
zastoupen Mgr. Pavlem Černým, advokátem
sídlem Údolní 567/33, Brno

proti
žalovanému: **Energetický regulační úřad**
sídlem Masarykovo náměstí 91/5, Jihlava

o žalobě proti rozhodnutí rady žalovaného ze dne 18.6.2019, č.j. 09863-19/2017-ERU,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Odůvodnění:

I. Podstata věci

1. Rozhodnutím ze dne 21.12.2010, č.j. 13668-9/2010-ERU, udělil žalovaný žalobci licenci č. 111017903 na předmět podnikání výroba elektřiny ve fotovoltaické elektrárně „FVE Křenovice“ na pozemcích vymezených jako „p.č. 1310/20, 1310/26, 1310/45, k.ú. Křenovice u Slavkova, obec Křenovice“ o celkovém instalovaném výkonu 1,518 MW. Oprávnění k licencované činnosti vzniklo dne 21.12.2010 (právní mocí rozhodnutí o udělení licence), licence byla udělena na dobu 25 let. Rozsudkem ze dne 3.12.2015, č.j. 62 A 109/2013-550, zdejší soud uvedené rozhodnutí na základě žaloby podané nejvyšším státním zástupcem, po zrušení jeho předchozího rozsudku ze dne 23.4.2015, č.j. 62 A 109/2013-232, rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 16.7.2015, č.j. 7 As 114/2015-36, zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 15.6.2016, č.j. 7 As 331/2015-136, zamítl kasační stížnost žalobce proti rozsudku zdejšího soudu ze dne 3.12.2015, č.j. 62 A 109/2013-550. Rozhodnutím ze dne 27.10.2016, č.j. 13668-36/2010-ERU, žalovaný žádost žalobce o udělení licence zamítl a předsedkyně žalovaného k podanému rozkladu žalobce rozhodnutím ze dne 5.4.2017, č.j. 13668-41/2010-ERU, uvedené rozhodnutí potvrdila.
2. Žalobce podal žádost o obnovu řízení, přičemž rada žalovaného řízení o povolení obnovy přerušila do vydání rozhodnutí Ústavního soudu o ústavní stížnosti žalobce; Ústavní soud nálezem ze dne 3.4.2018, sp. zn. II. ÚS 3189/16, v části směřující proti postupu nejvyššího státního zástupce při podání žaloby ve veřejném zájmu ústavní stížnost odmítl a ve zbytku (v části směřující proti rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 15.6.2016, č.j. 7 As 331/2015-136, a rozsudku zdejšího soudu ze dne 3.12.2015, č.j. 62 A 109/2013-550) ji zamítl. Rozhodnutím ze dne 4.12.2018, č.j. 09863-14/2017-ERU, rada žalovaného žádost žalobce o obnovu řízení zamítl. Napadeným rozhodnutím rada žalovaného následně zamítl rozklad žalobce a rozhodnutí o zamítnutí žádosti o obnovu řízení potvrdila.

II. Shrnutí žalobní argumentace

3. Žalobce uvádí, že jako důvod obnovy řízení předložil žalovanému znalecký posudek ze dne 30.5.2017, zpracovaný soudním znalcem PhDr. J. Z., Ph.D. et Ph.D., který na základě validační analýzy zjistil, že revizní zprávy předložené revizním technikem J. K., o kterých tento revizní technik tvrdil, že je vyhotovil, a s nimiž byla srovnávána pravost revizní zprávy č. R64/10 ze dne 15.10.2010, nejsou podepsány jednou osobou. Z toho plyne, že revizní technik J. K. v řízení před soudem ve věci sp. zn. 62 A 109/2013 nevypovídal pravdivě a důvěryhodnost jeho výpovědi je do značné míry zpochybněna. Rada žalovaného rozhodla nesprávně, pokud měla za to, že znalecký posudek ze dne 30.5.2017 nezavdal důvod odchýlit se od závěrů rozsudku soudu ve věci sp. zn. 62 A 109/2013.
4. Podrobnou argumentací žalobce dále dovozuje nevěrohodnost revizního technika J. K. o tom, že revizní zprávu č. R64/10 nevyhotovil, a dále dovozuje, že jednal v dobré víře v pravost revizní zprávy č. R64/10. Orgány činné v trestním řízení ani soudy nebyly s to prokázat, kdo měl revizní zprávu č. R64/10 vyhotovit. Žalobce dále uvádí, že dne 6.12.2010 vydal příslušný stavební úřad kolaudační souhlas pro provoz dokončené a zcela bezpečné stavby výroby FVE Křenovice, včetně výroby elektřiny v této elektrárně. Kolaudační souhlas nebyl nikdy zpochybněn. FVE Křenovice ode dne 6.12.2010 až dodnes splňuje všechny podmínky bezpečnosti a technické úrovně, jak je vyžaduje stavební zákon, energetický zákon a všechny další bezpečnostní a technické předpisy, což bylo opakovaně a nikým nezpochybněně prokázáno znaleckými posudky.

5. Konečně žalobce nesouhlasí se závěrem, že vydání rozhodnutí o udělení licence s účinky zpětně ke dni 21.12.2010 není možné.
6. S ohledem na výše uvedené žalobce navrhuje, aby zdejší soud napadené rozhodnutí i jemu předcházející rozhodnutí prvostupňové zrušil. Na svém procesním postoji žalobce setrval po celou dobu řízení před zdejším soudem.

III. Shrnutí vyjádření žalovaného

7. Žalovaný nesouhlasí se žalobou, napadené rozhodnutí považuje za správné a odůvodněné. Věcně setrvává na závěrech obsažených v napadeném rozhodnutí.
8. Podle žalovaného skutečnosti a důkazy předložené žalobcem obnovu řízení neodůvodňují, doložený znalecký posudek nezpochybňuje ani nevyvrací skutečnosti a důvody, na nichž soudy založily své závěry ohledně nepravosti revizní zprávy. K závěru o nepravosti revizní zprávy dospěly soudy na základě uceleného řetězce důkazů. Pokud osoba uvedená jako revizní technik a podepsaná na revizní zprávě tuto zprávu nevyhotovila a nepodepsala, je pro licenční řízení nevýznamné, kdo tak učinil a za jakých okolností byla nepravá revizní zpráva vyhotovena. K dobré víře žalobce odkazuje žalovaný mj. na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 15.6.2016, č.j. 7 As 331/2015-136, k otázce kolaudačního souhlasu resp. bezpečnosti stavby poté na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15.12.2015, č.j. 9 As 30/2015-70. Konečně žalovaný uvádí, že časové účinky konstitutivního rozhodnutí o udělení licence mohou nastávat pouze do budoucna.
9. Taktéž žalovaný setrval na svém procesním postoji po celou dobu řízení před zdejším soudem. Žalovaný navrhl, aby zdejší soud žalobu zamítl.

IV. Posouzení věci

10. Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, dále jen „s.ř.s.“), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.).
11. Pokud jde o přípustnost podané žaloby, obnova řízení je mimořádným opravným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí ve věci, nikoli pouhým prostředkem dozorcím. Řízení o obnově řízení bylo v projednávané věci zahájeno podáním žádosti účastníka řízení (žalobce). Zamítnutím této žádosti účastník řízení nedosáhne revize původního rozhodnutí, které tak nadále zasahuje do jeho práv; zamítnutí žádosti o obnovu řízení tedy nepochybně představuje rozhodnutí ve smyslu § 65 odst. 1 s.ř.s. (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12.3.2013, č.j. 1 As 21/2010-65, č. 2838/2013 Sb. NSS). Tyto závěry se dle názoru zdejšího soudu aplikují i na ta řízení, v nichž nejsou účastníkům ukládány povinnosti, tj. i ve správních řízeních, která nemají sankční povahu. Žaloba je tedy přípustná (§ 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).
12. Zdejší soud napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.) podle skutkového a právního stavu ke dni rozhodnutí žalovaného (§ 75 odst. 1 s.ř.s.) a bez jednání za splnění podmínek podle § 51 odst. 1 s.ř.s. dospěl k závěru, že žaloba je nedůvodná.
13. Ze správního spisu vyplynulo, že žalobce podal dne 11.7.2017 žádost o obnovu řízení ve věci sp. zn. LIC-13668/2010-ERU dle § 100 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen

„správní řád“), ve které jako novou skutečnost a důkaz označil znalecký posudek ze dne 30.5.2017 zpracovaný soudním znalcem PhDr. J. Z., Ph.D. et Ph.D., znalcem v oboru kriminalistika, expertíza ručního písma.

14. Podle § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu se řízení před správním orgánem ukončené pravomocným rozhodnutím ve věci na žádost účastníka obnoví, jestliže vyšly najevo dříve neznámé skutečnosti nebo důkazy, které existovaly v době původního řízení a které účastník, jemuž jsou ku prospěchu, nemohl v původním řízení uplatnit, anebo se provedené důkazy ukázaly nepravdivými, a pokud tyto skutečnosti, důkazy mohou odůvodňovat jiné řešení otázky, jež byla předmětem rozhodování.
15. Obnova řízení je procesním prostředkem, který slouží k dosažení nápravy pravomocných správních rozhodnutí a je přípustný toliko při splnění zákonem stanovených podmínek. Nejvyšší správní soud v rozsudku č.j. 6 As 39/2009-74 ze dne 13.5.2010 uvedl, že *„[o]bnova řízení podle § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu z roku 2004 je – na rozdíl od úpravy přezkumného řízení dle § 94 téhož zákona – určena k nápravě skutkových nesprávností. Případná změna či ustálení judikatury Nejvyššího správního soudu spadá do oblasti právního posouzení věci a není skutečností či důkazem, z něhož by bylo možné dovodit konkrétní skutková zjištění podstatná pro objasnění skutkové stránky případu“*. „...je ovšem třeba připomenout, že důvod obnovy řízení je dán pouze tehdy, pokud jsou splněny obě tyto podmínky současně, musí jít tedy zároveň o novou skutečnost a zároveň o skutečnost, která mohla vyvolat nové řešení předmětné otázky.“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5.9.2011, č.j. 2 As 64/2011-96).
16. Důvody obnovy řízení namítané žalobcem se týkají závěrů, které žalovaný v původním řízení, jež vyústilo v rozhodnutí o neudělení licence, dovodil s odkazem na závěry správních soudů (rozsudek zdejšího soudu ze dne 3.12.2015, č.j. 62 A 109/2013-550, a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15.6.2016, č.j. 7 As 331/2015-136). V uvedeném dalším správním řízení byl přitom žalovaný v souladu s § 78 odst. 5 s.ř.s. vázán právním názorem soudu a současně byl v souladu s § 78 odst. 6 s.ř.s. povinen zahrnout v dalším řízení soudy provedené důkazy mezi podklady nového rozhodnutí. Podle § 114 odst. 1 s.ř.s. obnova řízení není přípustná v případě řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu; je však možná obnova správního řízení. *„Tam, kde jsou správní soudy omezeny na roli přezkumnou (žaloba proti rozhodnutí správního orgánu), nemá obnova soudního řízení smysl. Naopak je třeba využít obnovy řízení správního.“* (KÜHN, Zdeněk; KOCOUREK, Tomáš a kol. *Soudní řád správní. Komentář*. Praha: Wolters Kluwer, 2019, 1104 s. ISBN 978-80-7598-479-1).
17. Pokud žalobce ohledně důvodů obnovy řízení tvrdí, že jsou zde podle něj nové skutečnosti a důkazy, které nemohl použít v původním řízení, a zpochybňuje přitom pravdivost důkazů provedených správním soudem, jehož právním názorem byl žalovaný v dalším řízení vázán, tak v takovém případě je obecně podle zdejšího soudu obnova řízení přípustná. Vázanost správního orgánu soudním rozhodnutím může být prolomena v důsledku nových skutkových zjištění nebo v důsledku změny právní úpravy (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18.6.2004, č.j. 2 Ads 16/2003-56, č. 352/2004 Sb. NSS); uvedené pravidlo lze podle zdejšího soudu vztáhnout i na posouzení důvodů obnovy řízení správním orgánem poté, co se správní orgán v novém řízení řídil závazným právním názorem soudu a vyšel i ze soudem provedených důkazů.

18. Podle žalobce má být takovou skutečností znalecký posudek ze dne 30.5.2017, který byl vypracován po nabytí právní moci rozhodnutí, kterým bylo řízení, vůči němuž žádost o obnovu řízení směřuje, ukončeno (rozhodnutím ze dne 27.10.2016, č.j. 13668-36/2010-ERU, žalovaný žádost žalobce o udělení licence zamítl a předsedkyně žalovaného k podanému rozkladu žalobce rozhodnutím ze dne 5.4.2017, č.j. 13668-41/2010-ERU, uvedené rozhodnutí potvrdila). V uvedeném znaleckém posudku soudní znalec zkoumal počet pisatelů souboru 81 podpisů ve znění „K.“, jednalo se o podpisy především na zprávách o výchozí revizi elektrické instalace a prohlášeních dodavatele o nastavení ochrany z roku 2010. Soudní znalec ve vztahu k otázce, kolika pisatelům jsou podepsány podpisy za J. K. na předložených sporných listinách, dospěl k závěru, že „*Soubor předložených sporných podpisů podepsali 4 různí lidé, 4 různé identity...*“.
19. Podle zdejšího soudu znalecký posudek, resp. odborný názor znalce na podpisy na revizních zprávách J. K. z roku 2010, nelze považovat za dříve neznámou skutečnost či důkaz, který by existoval již v době původního rozhodnutí a který by žalobce nemohl v původním řízení uplatnit a „najevo“ by vyšel později. Uvedená podmínka ve smyslu § 100 odst. 1 a) správního řádu není u znaleckého posudku, pokud jde o podpisy na revizních zprávách J. K. z roku 2010, splněna. Argumentuje-li žalobce v této souvislosti tak, že znalecký posudek ze dne 30.5.2017 byl vyhotoven až poté, co soudy rozhodovaly ohledně licence žalobce, a tudíž do té doby nemohly podle žalobce k nové skutečnosti, kterou má představovat „znevěrohodnění“ výpovědi svědka K., přihlídnout, tak podle zdejšího soudu důkaz na podporu tvrzení žalobce, že revizní technik není schopen si zapamatovat, které revize prováděl a které nikoli – znalecký posudek – mohl žalobce bezpochyby uplatnit kdykoli dříve.
20. Uvedený znalecký posudek by však teoreticky mohl prokázat, že provedené důkazy, na základě kterých správní orgán rozhodl o neudělení licence, se ukázaly nepravdivými; tak se snaží argumentovat i žalobce.
21. Zdejší soud v tomto směru považuje za podstatné především důvody, pro které v rozsudku ze dne 3.12.2015, č.j. 62 A 109/2013-550, a také Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 15.6.2016, č.j. 7 As 331/2015-136, dovedl nepravost revizní zprávy ze dne 15.10.2010, což bylo důvodem pro zrušení rozhodnutí o udělení licence a její neudělení v dalším řízení žalovaným.
22. Jak shrnul Nejvyšší správní soud (body 44 až 61 rozsudku ze dne 15.6.2016, č.j. 7 As 331/2015-136), zdejší soud v rozsudku ze dne 3.12.2015, č.j. 62 A 109/2013-550, vycházel ze skutečnosti, že J. K. tvrdil, že revizní zprávu ze dne 15.10.2010 nevyhotovil, současně z porovnání grafické úpravy textu revizních zpráv, jejichž vyhotovení J. K. nepopřel, oproti revizní zprávě ze dne 15.10.2010 předložené v licenčním řízení, dále z jiného tvaru čísla předložené revizní zprávy oproti zprávám, které J. K. podle svého tvrzení vyhotovil, současně z toho, že revizní zpráva shodného čísla nepochází pouze z 15.10.2010, ale že shodným číslem je opatřena i zpráva ze dne 10.12.2010, která se také vztahuje k posuzované elektrárně v Křenovicích, dále z toho, že ve zprávách, jejichž vyhotovení J. K. nepopřel, bylo (paradoxně) uváděno číslo technika v nesprávném tvaru oproti správnému, které se naopak vyskytuje na zprávách pro elektrárnu v Křenovicích a na dalších zprávách pro Chvalkovickou sluneční s. r. o. a Budskou solární s. r. o., k nimž se však J. K. nehlásil, současně z toho, že by musel během jednoho dne (15.10.2010) uskutečnit vedle revize v Křenovicích též revizi elektráren v Boudách na Písecku (zpráva R10/062), v Hradčanech u Tišnova (zpráva R10/061) a v Ledcích u Židlochovic (zpráva R10/063). Konečně žádný ze

svědků, které žalobce navrhoval v řízení před zdejším soudem, nepotvrdil, že by viděl, jak J. K. vyhotovuje revizní zprávu pro elektrárnu v Křenovicích, či jak ji komukoli předává. Nejvyšší správní soud také s odkazem na odborné vyjádření Policie České republiky ze dne 29.2.2016 dovedl, že sporný podpis na revizní zprávě není pravým podpisem J. K. Nejvyšší správní soud se vypořádal i s odkazy na znalecké posudky Ing. R. L. a R. Ch.

23. Jak současně uvedl Nejvyšší správní soud ve výše uvedeném rozsudku ze dne 15.6.2016, č.j. 7 As 331/2015-136, má-li revizní zpráva prokázat splnění technických předpokladů (technické úrovně odpovídající právním předpisům) a požadavků k zajištění bezpečnosti práce, je nezbytné, aby byla vyhotovena osobou s oprávněním takovou zprávu vypracovat; pouze tehdy je revizní zpráva způsobilá být podkladem, který právní předpisy vyžadují v licenčním řízení. Mj. z tohoto důvodu tak zdejší soud považuje za nerozhodný také odkaz žalobce na kolaudační souhlas vydaný stavebním úřadem ve Slavkově dne 6.12.2010.
24. Nejvyšší správní soud ale také zdůraznil, že podstatné byly okolnosti vyhotovení revizní zprávy pro elektrárnu v Křenovicích; bylo třeba zjistit a prokazovat, zda byl J. K. skutečným autorem revizní zprávy či nikoli a zda může tato zpráva v licenčním řízení z tohoto důvodu obstát; právě podepsáním revizní zprávy revizní technik potvrzuje pravost ve zprávě uvedených skutečností. Tímto prizmatem je poté podle názoru zdejšího soudu třeba hodnotit také důvody obnovy řízení tvrzené a dokládané žalobcem. Znalecký posudek ze dne 30.5.2017, který žalobce doložil ke své žádosti o obnovu řízení, nijak neprokazuje, že by J. K. byl autorem revizní zprávy ze dne 15.10.2010 a tato byla pravá, ale především nezpochybňuje důkazy, na základě kterých správní soudy dovedly opak, tedy nejen tvrzení J. K. o tom, že revizní zprávu nevyhotovil. Na tom by nemohl ničeho změnit ani hypotetický skutkový závěr, že jiné revizní zprávy stejného technika podepisovaly dvě různé osoby.
25. Pokud tedy žalobce namítá, že podle znaleckého posudku ze dne 30.5.2017 revizní zprávy předložené J. K., o kterých J. K. tvrdil, že je vyhotovil a s nimiž byla srovnávána pravost revizní zprávy č. R64/10 ze dne 15.10.2010, nejsou podepsány jednou osobou, resp. namítá, že podle uvedeného znaleckého posudku v případě části revizních zpráv, o kterých J. K. prohlásil, že je vyhotovil, tomu tak nebylo, tak tato skutečnost nemůže nic změnit na závěru, který dovedl zdejší soud v rozsudku ze dne 3.12.2015, č.j. 62 A 109/2013-550, a Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 15.6.2016, č.j. 7 As 331/2015-136, a které převzal žalovaný, že v licenčním řízení byla předložena falešná revizní zpráva opatřená nepravým podpisem revizního technika.
26. Pokud tedy žalovaný v napadeném rozhodnutí konstatoval, že předložený znalecký posudek není způsobilý prokázat pravost revizní zprávy ze dne 15.10.2010, zdejší soud s tím souhlasí.
27. Z výše uvedených důvodů tedy předložení znaleckého posudku ze dne 30.5.2017 na podpisy J. K. na revizních zprávách z roku 2010 nenaplnuje podmínku pro obnovu řízení, což bylo jediným předmětem posouzení zdejšího soudu v této věci. Proto je dále nerozhodnou žalobcem nastolená otázka, zda lze v novém řízení vydat rozhodnutí o udělení licence se zpětnými účinky. Zdejší soud pouze dodává, že kupř. Ústavní soud zdůraznil, že specifickým hlediskem ve věcech zrušení rozhodnutí o udělení licence k výrobě elektřiny musí být nemožnost vydat novou licenci se zpětným datem (bod 65 nálezů Ústavního soudu ze dne 30.5.2018, sp. zn. I. ÚS 946/16).

28. Pokud jde o námitku, že závěr o tom, že je nepravděpodobné, aby revizní technik provedl revize čtyř elektráren v jediný den, nebyl podložen důkazy, tu žalobce již přímo zpochybňuje závěr pravomocných rozsudků zdejšího soudu ze dne 3.12.2015, č.j. 62 A 109/2013-550, a Nejvyššího správního soudu ze dne 15.6.2016, č.j. 7 As 331/2015-136. Neuvádí však k tomu žádné skutečnosti či důkazy, které by odůvodňovaly obnovu správního řízení, přičemž znalecký posudek ze dne 30.5.2017 za takový důkaz považovat nelze; je třeba rovněž poznamenat, že uvedený závěr nebyl jediným důvodem, pro který zdejší soud v rozsudku ze dne 3.12.2015, č.j. 62 A 109/2013-550, rozhodnutí žalovaného o udělení licence zrušil a Nejvyšší správní soud jeho závěry v rozsudku ze dne 15.6.2016, č.j. 7 As 331/2015-136, potvrdil.
29. Pokud jde o otázku dobré víry žalobce v pravost revizní zprávy č. R64/10 ze dne 15.10.2010, tak i tou se zdejší soud i Nejvyšší správní soud již zabývaly, proto zdejší soud odkazuje na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 15.6.2016, č.j. 7 As 331/2015-136 (body 63 až 67 rozsudku). Ani v této otázce tak zdejší soud neshledává vady na závěru žalovaného, který v napadeném rozhodnutí mimo jiné uvedl, že se touto otázkou dostatečně zabývaly již správní soudy; tím jsou meze přezkumu zdejšího soudu v nyní posuzované věci, pokud jde o argumentaci žalobce ohledně jeho dobré víry v pravost revizní zprávy, vyčerpány.
30. Zdejší soud s ohledem na výše uvedené neshledal žalobu důvodnou a nad rámec uplatněných žalobních bodů nezjistil žádnou vadu, jež by atakovala zákonnost žalobou napadeného rozhodnutí a k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti, a proto žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

IV. Náklady řízení

31. O nákladech účastníků řízení zdejší soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce nebyl ve věci úspěšný, a proto mu nenáleží právo na náhradu nákladů řízení; to by náleželo procesně úspěšnému účastníkovi, kterým byl žalovaný. Zdejší soud však nezjistil, že by žalovanému vznikly náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti, a proto rozhodl, že se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje,

vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 30. září 2021

David Raus v.r.
předseda senátu